

samotným předsevzatý, když závažného důvodu k tomu nebylo, aby smiřovací pokus s každým z manželů zvláště byl předsevzat, se příčí ustanovení zákona, to tím více, když tento dodatečný pokus smiřovací vůbec ani proveden býti nesměl, ježto manžel ke společnému pokusu smiřovacímu, ač řádně o něm vyrozuměn, se nebyl dostavil. Řízení soudní jest tedy v té příčině protizákonné, a jest i usnesení na něm se zakládající jak soudu krajského tak i soudu rekursního zřejmě protizákonné. Vůči odůvodnění rekursního soudu, jenž nedostavení se jednoho z manželů ke smiřovacímu pokusu vykládá v ten způsob, že jest za to míti, že nedostavivší se manžel nesouhlasí s manželským spolužitím, že se nechce smířiti, nýbrž že trvá na rozvedení manželského svazku, a že tedy soud právem shledal že i třetí pokus smířčí neměl výsledku, dlužno uvésti, že zákon předpisuje jako předpoklad povolení dobrovolného rozvodu p r o v e d e n í resp. p ř e d s e v z e t í tří smiřovacích pokusů, a že, nedostaví-li se jeden z manželů ke smiřovacímu pokusu, nelze přirozeně mluvíti o předsevzetí pokusu smiřovacího. Tím padá samozřejmě úvaha o výkladu nedostavení se toho kterého manžela.

Čís. 666.

Pro nárok na náhradu léčebných útrat vadou stíženého dobytčete jest věcně výlučně příslušným soud okresní (§ 49 čís. 8. j. n.).

(Rozh. ze dne 14. září 1920, R II 255/20.).

Kupitel koně žaloval na okresním soudě prodatele o náhradu 3.180 K vynaložených na léčení koně, jenž onemocněl ihned po převzetí a jež prodatel odmítl vzít zpět. Námitce věcné nepřislušnosti o k r e s n í s o u d vyhověl a žalobu odmítl. D ů v o d y: Dle žalobcova udání jest žalobou uplatňován nárok na náhradu škody, kterou utrpěl žalobce jako jednatel bez příkazu žalovaného, necháváje koně léčiti. Nejedná se tedy v tomto případě o žalobu z vady dobytčete, nýbrž o obyčejnou žalobu z jednatelství bez příkazu ve smyslu §§ 1035, 1036 obč. zák. a není proto vzhledem ku výši zažalovaného peníze příslušným okresní soud dle § 49 čís. 8 j. n., nýbrž soud sborový I. stolice (§ 49 čís. 1 j. n.). R e k u r s n í s o u d zamítl námitku nepřislušnosti. D ů v o d y: Žalobu, o niž tu jde, dlužno považovati za žalobu, domáhající se nároku na správu. Neboť zákon (§ 932 obč. zák.) předpokládá pouze, že věc, jež je předmětem správy, trpí vadou (napravitelnou nebo nenapravitelnou), jež po převzetí věci kupitelem se objevila, avšak před tím již tu byla; není však dále třeba, aby nápravu uplatňovaných vad provedl pouze prodatel. Kdo onemocnělého koně koupil za podmínek, jež zakládají nárok na správu, může i výlohy za léčení koně uplatňovati pod hlediskem »snížení ceny« (srovnej: Örtmann, obligační právo III. vydání str. 430 a Gl. Unger n. ř. č. 5839). Dle § 49 čís. 8 j. n. náležejí veškeré žaloby pro vady dobytka k právomoci okresních soudů (srovnej materialie c. ř. s. I., str. 61).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Ku správným důvodům rekursního soudu, na které se poukazuje, dlužno, hledíc k obsahu dovolací stížnosti, dodati ještě toto: Z obsahu žaloby jest patrnó, že žalobce žádá náhradu důvodem správy, maje za to, že kůň již před převzetím byl nemocným; neboť již 14. března 1920 vyzval žalovaného, by kobylu proti vrácení kupní ceny vzal zpět. Přes to, že žalobce nyní na zpětvzetí kobyly netrvá, uplatňuje nárok z tvrzené nemoci dobytčete, jež od žalovaného dne 10. března 1920 převzal a později dal léčiti; že pak léčební útraty patří též k náhradě ze správy, plyne z poslední věty § 932 obč. zák., podle které předatel věci ručí v každém případě za škodu zaviněnou, kteroužto škodu uplatniti lze také žádostí za snížení ceny. Je-li ale důvodem žalobním vada zcizeného dobytčete, náleží žaloba dle § 49 čís. 8 j. n. k okresnímu soudu bez ohledu na výši požadovaného peníze.

Čís. 667.

Smlouvy, vypočtené v § 1, písm. b) zákona ze dne 25. července 1871, čís. 76 ř. zák. vyžadují k své platnosti notářského aktu i tehda, jde-li o manžele od stolu a lože rozvedené.

(Rozh. ze dne 14. září 1920, Rv II 107/20.)

Ve sporu o nepřipustnost exekuce tvrdila žalující, že nabyta zabavených předmětů, o něž šlo, koupí od svého rozvedeného manžela. O trhově smlouvě notářský spis sepsán nebyl. Žaloba byla p r o c e s n í m s o u d e m p r v é s t o l i c e zamítnuta. D ů v o d y: Vzhledem k ustanovení § 1 zák. ze dne 25. července 1871, čís. 76 ř. zák., mohla platná kupní smlouva ohledně vybavovaných předmětů mezi žalobkyní a jejím rozvedeným manželem sepsána býti jedině ve formě notářského spisu, což se však i dle tvrzení samé žalobkyně nestalo. Že této formy spisu notářského jest nezbytně třeba, tomu nasvědčují tato rozhodnutí nejvyššího soudu: z 8. června 1898, č. 7624, Notariatszeitung 1899, č. 37, příl. k věst. min. sprav. 1899, č. 71, ze 4. února 1896, č. 1391 — Notariatszeitung 1896, č. 17, Centrallblatt für Jur. Praxis str. 435, z 10. listopadu 1896, č. 10.182, Notariatszeitung 1897, čís. 2, Centrallblatt für Jur. Praxis 1897 str. 158, a posléze z 15. října 1895, č. 11.683, Notariatszeitung 1895, č. 47, Centrallblatt für Jur. Praxis 1895, strana 1062. O d v o l a c í s o u d rozsudek potvrdil mimo jiné z těchto d ů v o d ů: Proto, že byla žalobkyně se svým manželem v době trhově smlouvy, o niž tu jde, od stolu a lože rozvedena, neodpadla, jak mylně za to má žalobkyně, nutnost, aby zmíněná smlouva trhová byla, ač-li měla platnou býti, zřízena ve formě notářského spisu. Po rozvodu trvá totiž manželství ve své podstatě dále, rozvedení manželé zůstávají si na dále manžely (Krainz Ehrenzweig II. díl § 432 str. 82). Také zákon z 25. července 1871, čís. 76 ř. z. nečiní rozdíl mezi manžely rozvedenými a nerozvedenými. Proto i trhová smlouva mezi rozvedenými manžely musí, aby platnou byla, míti formu notářského spisu (rozh. nejv. soudu ze dne 18. listopadu 1919, Rv I 500/19, úř. sb. č. 8).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.